

nüüd meie wanna isä ni halledaste selle
nõrema poia pärrast murretses, ollin min-
na ennast kamehheks isä jures annud,
et ma töotanud tedda hästi jälle taggasi
isä kätte sata. Sepärrast jägo nüüd,
pallun ma, so sullane selle nõre mehhe as-
semele sullaseks omma isäandale ja se nõor
mees mingo üles omma wendadega, sest
luida praaksin minna omma isä jure üs-
tesminnema, kui se noormees ei olleks
minnoga, et ma sedda õnnetust ei sa näh-
ha, mis mo isä peale tulleb. Siis ei
woind Josep enam ennast ni waljuste
pidbada keelide nende eest, kes temma ju-
res seisid, ja hüdis: Saatke iggameest
mo jurest wälja; ja ükski ei seisnud tem-
ma jures, kui Josep ennast omma wen-
dadele teata andis.

Ja ta teggi healt omma nuttoga, ja E-
giptusse ma rahwas ja Warao perre kulis.
Ja Josep ütles omma wendade wasto:

Minna

Minna ollen Josep, kas mo isä alles
ellab? ja temma wennad ei woind tem-
male mitte wastada, sest nemmad tunda
sid wägga suurt hirno temma silma ees.
Ja Josep ütles: Et astuge minno liggi;
ja temma ütles: Minna ollen Josep
teie wend, kedda teie Egiptusse male är-
ramunud. Ja nüüd ärgo sago teie meel
haigeks, et teie mind seie ärramunud, sest
teie ello ülespiddamisse pärrast on Gum-
mal mind teie ele seie lakkitanud. Sest
nende kahhe aasta sees on nälä jo olnud,
ja wiis aastat on weel, et ei olle kundi ega
ga leikust. Joudke nüüd ja minge üles
mo isä jure ja üttelege ta wasto: nenda
ütleb so poeg Josep: Gummal on mind
isäandaks pannud keige Egiptusse ma ülle,
tulles mo jure alla, ja pead Koseni maal
ellama ja sinno poiad ja keik, mis sul on,
sest se nälä on weel wiis aastat, et sinna
ja sinno ommad lehwaks ei lähä. Ja

):(2

waga